

TRIO

Ik vulde een bescheiden reistas, harkte de overgebleven haren op mijn hoofd naar achteren en vertrok op bedevaart naar de meest zondige stad die ik kon bedenken: Hamburg. In de auto belde ik Lotte op: dat ik effectief vertrokken was. Het woei stevig en ook ik gaf gas. In mijn aanloop naar het netwerk der autostrada sneuvelde een bermkip onder de wielen van mijn inktzwarte Saab; haar veren warrelden als een sneeuwbuï in mijn achteruitkijkspiegel. Op tien kilometer van de zondige havenmetropool kon ik nog net een egel ontwijken, dacht ik, maar in een flits merkte ik dat hij al doodgereden was. Ik was over lijken gegaan en bereikte eindelijk Hamburg, havenstad en ook deelstaat op zich aan de Elbe, met meer water dan Amsterdam of Venetië.

Het toekomen op een vreemde bestemming vervult mensen gewoonlijk met vreugde. Samen met de walm van samengeperst mensenvlees kolkt bij het openschuiven van trein- en vliegtuig- en busdeuren ook blijde verwachting naar buiten. Men knippert tegen het licht, haalt diep adem en ledigt de blaas teneinde zich vlot te kunnen verplaatsen in de stad of het land dat men gaat bevolken. Ikzelf echter legde bij aankomst in Hamburg mijn moede hoofd op mijn stuurwiel, ten prooi aan parkeerwanhoop. Ik had al acht rondjes gedraaid in iets waarvan ik vermoedde dat het een vicieuze verkeerscirkel was en hoopte keer op keer dat de verkeerslichten op rood zouden huppen zodat ik enkele minuten respijt en rust zou krijgen. Dat komt ervan als je onvoorbereid reist.

In mijn beste combinatie van Neder- en Hoogduits vroeg ik uiteindelijk via opgedraaide autoramen hulp aan een Skoda vol met Turken. Ik hield er nekkramp en een straatlegende aan over, waardoor ik via een ontsnappingsroute uit dit spinnenweb toch een parkeergarage ontdekte niet ver van de wijk Altona.

En zie, voorwaar: drie kwartier later was ik op vrije voeten. Ontdaan van mijn Saab en mijn reistas en *gründlig* ingecheckt in hotel Columbus, struinde ik door de havenstad. Het duurde geen halfuur of ik had alweer dubbelgangers van diverse kennissen van mij tegen het lijf gelopen. Af en toe diende ik zelfs mijn blijken van herkenning te bevriezen en onderweg een onvoorbereid neutraal afleidingsmanoeuvre uit te voeren, teneinde niet als een straatidoot beschouwd te worden, zo treffend was soms de gelijkenis. Er waren op deze wereld blijkbaar geen verse modellen meer beschikbaar. Ook niet in het land van de Lebensborn Vereniging.

Hamburg... waarom was ik hier? Vertrokken op een donderdag, terugkerend op een dinsdag? De reden voor mijn reis lag niet voor de hand. Hij was negatief: ik

ontvluchtte met voorbedachten rade de nationale politieke zondagsverkiezingen in mijn vaderland. Helaas zouden de rechtse nationalistes die met verve winnen. Ze zonden asjeblijf eenentwintig verse nieuwbakken parlementairen naar de hoofdstad. Mijn schuld. Was ik maar in eigen land gebleven. Of niet?

Niet. Mijn buitenlandse 'zakenreis' vrijwaarde me ervan de Vlaamse leeuw in de schorre keel te moeten kijken. Stemmen hoefde niet, want ik was (zelfs voorbehoedend al) gewapend met bewijsmateriaal in verband met mijn alibi: ik diende ergens anders te zijn. Bovendien betekende ik een weldaad voor mijn land (binnenkort deelstaat?) omdat ik een 'businessstrip' over de grenzen heen ondernam. Af dus, flaminganten! Laat de stemloze met rust!

Gezellig dolend door welstellend, vrijzinnig, liberaal Hamburg belandde ik in Pakhuisstad in het vermaarde Specerijmuseum. Die ervaring kende wat mij betreft zijn gelijke met enkele bewustzijnsverruimende fuiven die ik in de beginjaren zeventig meegemaakt had. Mijn zintuigen lagen namelijk aangenaam overhoop toen ik weer buiten stond.

Het was een goede wereld met bovenste beste mensen in.

Ik inhaleerde de koopmanslucht diep en vervolgde mijn tocht. Ook hier woei het hard. De wind harkte de haren op de koppen steil achterover. Ik was ook best tevreden over mezelf. Immers: bij mijn vertrek had ik maar eenmaal mijn handen gewassen en slechts driemaal via gemorrel gecontroleerd of de voordeur wel degelijk dicht was. Ik had mijn kastdeuren niet meer open en dicht gedaan. Ik was niet tot driemaal toe weer de trap opgerend. Amper één keer extra had ik de sleutel in het slot van de achterdeur een zwik gegeven om te voelen of die rotdeur echt wel gesloten was. De huisschildpad in haar afgebakende territorium had ik maar twee keer aangeraakt, geen drie keer. Toch zou ze blijven leven. Wel had ik onderweg een zevental keren gecheckt of mijn handrem zich wel degelijk in de neutrale stand bevond. Ook van de aircoknop kon ik moeilijk afblijven, hoewel die niet geactiveerd diende te worden.

Ik was dus genezen, bevrijd en opgelucht, in een land dan nog wel dat ooit mijn eigen land bezet had. Dat verdiende een Gorbatsjov-wodka. Dus dook ik de Thomas Read in, een veilige drankzekere pubhaven waar ook ter wereld. Na anderhalf uur al stond ik er bekend als de kerel die zijn papiergeld in vieren vouwde en dit nauwgezet in de compartimentjes van zijn portefeuille schoof. Het geld echter dat ik verbraste, hoefde ik niet langer op te vouwen. Een goede Duitse ziel wees me daarop. Zo kwam het dat ik luttele uren na mijn aankomst in havenstad Hamburg onder invloed van specerijen en alcohol mijn herhalingsdrang kon botvieren door een dozijn wodka's na elkaar in de krochten van mijn keel te kapseizen. Ik was boos omdat er verkiezingen waren en blij omdat ik die ontvlucht was.

Dus werd er geleidelijk aan om mij heen door de valavondmensen dapper gedronken, het vaakst op mijn kosten. Mijn Nederlands grensde meer en meer aan het Neder- en Hoogduits. Vouwen deed ik ook al minder en minder. Plooien zou ik misschien weldra doen, maar vooralsnog maakte de G-wodka van mij een wereldleider die in vele talen sprak.

Vooraleer echter de fases van dazen en wazigheid aanbraken, doemde de mooiste vrouw aller tijden in mijn gezichtsveld op. Ze zat amper tien meter van mij verwijderd op een barstoel aan de toog, met niemand ertussenin. Ik had haar niet eens binnen zien komen, en klaarblijkelijk had ook niemand er aandacht aan besteed. Hoe kon dat nu. Het zijzicht was adembenemend. Abrupt sloot ik mijn klep voor de duur van een paar minuten. Mooie vrouwen maken van mijn mond een eindstreep waar mijn woorden halthouden, sneuvelen, neerzijgen. Zinsverduistering, kortom.

‘Wie is dat daar?’ vezelde ik dan in een of andere taal tegen de barman.

Het antwoord kwam fluks: ‘Dat is Vanessa Bradt, stadsdetective, bijgenaamd Blonde Arendsoog. Bradt, dt. Ze beheerst zes verdedigingssporten en vier talen. Zonder haar is Hamburg reddeloos verloren. Samenlokkend met een baanrenner. Goeie coureur. Geen coureur locale, nee.’

Ik keek de kerel diep in de ogen om sporen van sprookjes of ironie te detecteren, maar hij zwierde bloedernstig zijn handdoek over zijn linkerschouder en ging alweer vlug aan de slag.

‘Braadworst,’ mompelde ik plompverloren en stil genoeg om niet gehoord te worden.

En dan, iets harder: ‘Mag ze wel drinken tijdens de diensturen?’

‘Wie zegt dat ze nu dienst klopt?’

‘De valavondshift misschien.’

Dit betrof mijn laatste conversatie met het klantenbestand waar ik tot nu toe over beschikt had, want ze vertrokken plotseling allen naar huis (‘Is er een avondklok ingesteld?’ riep ik ze nog na) en bovendien was ik van plan me tot de bloedmooie stadsarend van Hamburg te wenden. De Thomas Read bevatte momenteel dus alleen ons beiden plus een barman.

Ik spoelde even mijn Duits en mijn ouderwetse naamvallen om in enkele grondige slokken wodka, oefende mijn arendsblik op de spiegel voor mij en keek dan uitdrukkelijk opzij, met de bedoeling een conversatie op te starten. Ook zij keek nu opzij.

Even werd mijn adem afgesneden en bijgevolg bleef mijn woordenklep andermaal gesloten: de hoofdvogel van Hamburg keek bij nader inzien een behoorlijk stukje scheel weg. Maar dat kleine gebrek aan perfectie trok me – zoals

gewoonlijk vooral bij vrouwen – heel erg aan. Het vakwoord is strabisme, als ik me niet vergis: voor mijn part een lekkerbekkend woord voor iets leuks als *bedroomeyes*.

Was ze misschien undercover?

Ik voelde dat de barman me van in de verte in de mot hield. Ontwaarde ik nu een zweem van een grijnslach op zijn gezicht? Ik besloot hem in de zeer nabije toekomst compleet te negeren. De klant was immers koning. Toen ik weer van hem wegkeek, ontdekte ik hoe het kwam dat Blonde Arendsoog daarnet ook opzij geblikt had, en tegelijkertijd kukelde ik van verbazing zowat van mijn stoel: eensklaps waren twee identiek gelijke schepsels in de bar verschenen. Mijn verbazing betrof niet alleen hun onderlinge gelijkenis, maar ook en bovenal hun gelijkenis met de vrouw aan de toog. Alle drie keken ze lichtjes scheel. Een drieling? Er was geen enkel verschil tussen de drie, tenzij de kleren. Mochten hun kleren niet verschillend zijn, dan was dit waanzin. Waanzin die ik misschien aan de wodka wijten kon. Maar nee. Deze identieke Drievuldigheid deed zich wel degelijk hedenavond in de Thomas Read in Hamburg voor. Ze stapten op de vrouw aan de toog toe en er werden wat zoenen gewisseld.

Drie, godgenageld!

Ik nam een diepe duik in mijn wodka en gebaarde naar de barman om nog eentje. Die stond duidelijk te triomferen.

‘Hebt u mij iets wijsgemaakt daarnet?’ vroeg ik scherp, maar toch bij voorbaat vergoelijkend.

‘Dat is dus Vanessa Bradt met haar zussen,’ verduidelijkte de man.

‘Ja, dat merk ik,’ probeerde ik cynisch te antwoorden. ‘Een heel arendsnest. Hebben ze ook een naam, deze fotokopieën?’

‘Manon en Melisje.’

‘Uw wodka, meneer. Wellicht de laatste? U hield een dapper tempo aan. Bent u met de auto?’

Godverse *gründlichkeit*.

‘Geef de Drievuldigheid eentje van mij,’ gebood ik gul. De wodka had inmiddels alle dijken in mij gesloopt; ik was bereid zelfs met een hondje met een hoedje op te communiceren. De man keek even bedenkelijk in de richting van de mooie dwarskijkers.

‘Zou je dat wel doen?’

‘Hoe geraak ik anders in gesprek?’

‘Ze drinken peperduur.’

‘Geeft niet; ik kom net van het pepermuseum, haha.’

‘Vooruit dan maar. Wodka nummer elf voor jou?’

‘Uitkiepen die handel.’

‘Ik vraag het nu even aan de Bradt-zusjes hé. Zeker weten, meneer?’

‘Zeker weten, andere meneer.’

Zeven seconden later keken de drie gratiën me eensklaps in zesvoud aan. Er lag – hoe zal ik het vertolken – belangstelling in hun blikken. Dat meende ik althans te ontwaren. Daarna onderhandelden ze even kort met de barman, wellicht in verband met de keuze van hun drankje dat ik ze aangeboden had.

Wenkten ze?

Ze wenkten!

Ik griste wodka nummer elf van de toog, ontrafelde me van mijn barkruk en begaf me gezwind naar de zussen.

‘Dag meisjes... vrouwen... dames... Hoe mag ik jullie... (Dat verdomde Duits ook. *Heissen?* Was dat noemen? Heten? Verhitten?) Ik ben Bregwin. Eh... hoe... jullie?’

‘Melisje, Vanessa, Manon,’ klonk het. ‘Bradt. Driemaal Bradt.’

Ze antwoordden door elkaar heen, zodat ik niet wist wie wie was, want de zus die daarnet alleen aan de toog gezeten had, had al plaats geruild met... tja: met wie?

‘Bregwin dus. Drinken jullie wat van mij?’

‘Dat komt eraan hoor,’ antwoordde wie van de drie.

‘Eh... wie van de drie is nu Manon?’

‘Ik.’

‘En wie is Melisje?’

‘Ik.’

‘Dus jij bent Vanessa?’

Blonde Arendsoog, nu rechtopstaand op benen die niet leken te eindigen, knikte:

‘Tenzij we onderling weer vlug van plaats verwisselen.’

‘Haha.’

Even had ik het gevoel in een spiegel tent terechtgekomen te zijn, waar niets nog was wat het scheen of leek te zijn. De blikken van de zusjes Bradt zeilden alle kanten uit. Drie dure totaal verschillende cocktails rukten nu aan, begeleid door een brede grijns van de barman.

‘Zo, meneer, dat schrijf ik er dus even bij? Alstublieft, dames.’

‘Wauw,’ deed ik, eerder door het visioen van het grote gat in mijn portefeuille dan door de aanblik van de potsierlijke glazen apezuur.

‘Bent u een Hamburger?’ informeerde wie van de drie in alle ernst.

‘Eh... nee.’

Even aarzelde ik in verband met een voor de hand liggende grap betreffende fastfood.

‘Geen Hamburger. En ook geen Habsburger. Gewoon Bregwin, uit België.’

‘Ah! Justine! Kim! Eden! Kevin!’

‘Eh... ja. En jullie? Hamburgerinnen?’

‘Alleen Vanessa hier,’ knikte een van de drie, die dus blijkbaar een van de M&M’s moest zijn. Wat keken ze toch alle drie op goddelijke wijze een beetje scheel! Ze toostten me nu toe en nipten van hun kleurrijke paraplu dranken.

‘En jullie?’

Ik bestreek met mijn blikken ieder van de drie in vlugge volgordes en keek ook een ietsepietsie dwars, om te verbergen dat ik niet goed wist tot wie me te richten.

‘Wij wonen in Australië,’ antwoordde M. ‘Onze vrienden rijden hier de Zesdaagse.’

‘Vrienden?’

‘Liefjes, mannen, lovers.’

‘Ah ja. Eh... allebei? Of... ’

Ik herinnerde me dat de barman me gezegd had dat ook Blonde Arendsoog met een baanrenner hokte. Hoe zat dat hier?

‘Alle drie. De drieling Tuelson: Graeme, Bradley en Quinty. Alle drie bekende Australische baanrenners. Ook een drieling. Toeval hé?’

‘Maar... ’

Ik inspecteerde weer even de barman, die van aan het uiteinde van de toog op het spektakel toekeek. Wat was dat nou? Tuinde ik ergens in? Was dit een numeriek complot? Betrof dit een gigagrap? Speelde de Gorbatsjov-wodka me parten?

‘Dus... ’ vervolgde ik, ‘dus... jullie zijn een drieling, en jullie vrienden zijn een drieling, en die... die draaien rondjes hier in de Zesdaagse van Hamburg?’

‘Klopt.’

‘Zo is het.’

‘Australië?’

‘Wij wonen in Canberra,’ beaamden M&M, ‘We zijn onze mannen gevolgd. Maar we zijn geboren in Hamburg hoor. Alleen Vanessa is hier gebleven. Met Graeme. Die zelf hier achtergebleven is na een eerste Zesdaagse met zijn broers. Ze is chef van de stadswachten. Nietwaar, zusje?’

Het Europees gebleven zusje glimlachte stralend. Dat was dus Blonde Arendsoog.

‘Wauw. Een drieling plus een drieling. Intercontinentaal. Zijn het goeie renners?’

‘De Tuelson-broers zijn eh... de subtop, laten we zeggen.’

Ik knikte en vond na een vlugge scan in mijn geheugencompartiment nergens een aanwijzing dat ik ooit over het flitsende aussie-driespan had gehoord of gelezen.

‘Koersen ze dan samen?’

‘Gedrieën? Zelden. Meestal rijden ze in aparte wedstrijden.’

‘Maar soms ook eens tegen elkaar, als het zo uitkomt.’

‘In ploeg zijn ze te duchten.’

‘Dat zal wel.’

De barman kwam nu een kasticket over de toog in mijn richting schuiven.

‘Op hotel, Bregwin uit België?’ informeerde wie van de drie.

Ik knikte niet ontkennend: ‘Een korte citytrip. Tot na het weekend. Zo ontloop ik de verkiezingen in mijn land. Businessstrip, weet je wel.’

‘Foei foei.’

Ik stond vooralsnog op mijn beide benen, maar toch bood een onopvallende handgreep aan de toogrand me een veilig houvast.

‘Zeg, ooit had je in Zweden de vier gebroeders Pettersson, ook renners,’ doceerde ik met een luie r.

‘O, was er eentje van gay?’

‘Waarom?’

‘Voor het geval dat ze een drieling zouden ontmoeten.’

‘Haha. Eentje op overschot. Haha. Gelijken de Tuelson-broers ook zo goed op elkaar? Zoals jullie?’

Mijn vraag werd met driewerf ja-geknik beantwoord.

‘Zorgt dat dan niet voor verwarring?’

(Bijtijds censureerde ik het woord *kloon*; onder geen beding kon dit woord hier in stelling gebracht worden).

De zusjes begonnen nu wat te deinen in mijn blikveld, en soms kantelde er eentje uit mijn vizier weg: de wodka deed zijn werk in mijn lichaam als een kathedraal.

‘Je praat funny Duits, Belg,’ merkte Melisje, Manon of Vanessa op. Alleszins een Bradt, dt.

‘Dat is... ‘ wedervoer ik, maar een plotse dwingende aandrang ter hoogte van mijn geslachtelijke feit joeg me ijlings naar de toiletten, die ik het afgelopen anderhalf uur al drie keer bezocht had. Ik voelde zes divergerende stralenbundels in mijn rug convergeren.

Na omstandige lozing van wodka-afgeleiden verscheen ik weer in volle glorie in de gelagzaal van de Thomas Read. Wederom sloeg verbazing toe: de perfecte mannelijke drieling in glanzende maatpakken draaide zich als één man naar mij toe.

De Tuelson-kloons!

Tweemaal drie identieke mombakkesen, dat was te veel voor mijn perceptie. Iets in mij knapte. Ik kon het niet indijken: ik barstte in een onbedaarlijke lachbui uit. Het panorama op het zestal werd nog stripmatig doorflitst met wapperende tekstserpentes, en gecombineerd met de golfslag van wodka in mijn lijf werd het allemaal nog erger: THE DALTONBROTHERS ARE BACK! HAVE MERCY ON THE ANDREWSISTERS! ZESLING GEBOREN TE BLANKENBERGE! Had ik me daarnet niet ontlast van giftige overtollige liquide, dan zou ik nu wis en waarachtig...

Ik had godverdomme het harige mormeltje in de vuurlijn tussen bar en sanitaire vertrekken niet zien zitten.

Toen ik na duisternis, wazigheid en wegebbende ruis weer bij mijn positieven kwam, opzittend als een hondje dat een koekje is beloofd, bleek dat ik over dat pietepeuterige kefmormel gekukeld was. Het was godgenageld zo groot als een mier. Het ding zat een paar meter verder de schok te verwerken.

‘Gaat het weer, meneer?’

De barman trok me recht aan mijn uitgestoken hand, zoals voetballers plegen te doen na een aanslag.

‘Gaat wel.’

Ik voelde vooralsnog niks. Het duurde wel even voor mijn blik weer bijgesteld was.

‘Mijn hondje heeft de slechte gewoonte hier in de weg te liggen. Ik kan het haar niet afleren.’

‘Niet gezien.’

Ik glimlachte schaapachtig naar Vanessa Bradt, die aan de toog... verdorie.

‘Waar zijn...?’ begon ik, om de aandacht van mijn tuimelpartij af te leiden.

‘Pardon?’

‘Maar... eh...’

‘Nog wat dizzy, Bregwin?’ informeerde Vanessa bekommerd. Ze maakte een gebaar in de richting van mijn voorhoofd, maar dat gebaar verstarde en haar hand keerde onverrichter zake terug naar af. Ik zeilde met mijn blikken het interieur van de Thomas Read af. Twee oudere mannen zaten op een bank in een hoek, en aan het verste uiteinde van de toog hing een jong koppel. Diepe peilingen van mijnentwege in de ogen van zowel Vanessa als de barman leverden geen informatie op. De drieling en twee derde van de andere drieling bleken foetsie te zijn. Hoewel mijn verbazing groeide, liet ik verder niets meer blijken.

‘Een wodka van het huis?’ bood de barman aan. ‘Maar eh... Vanessa hier wil wel dat dit je allerlaatste is.’

‘Oké,’ knikte ik. ‘Hier stopt het.’

‘Hier moet het stoppen,’ beaamde Vanessa. ‘Echt geen pijn gedaan? Het leek zo... zo echt.’

Terug in hotel Columbus hadden Lotte en ik het grootste plezier.

‘Als dat geen rollenspel was hé!’

‘Onverbeterlijke zuiplap die je bent. En... Bregwin! Waar haal je dat in godsnaam vandaan! Maar dat verrekte hondje! Dat was toch niet voorzien of inbegrepen bij die 20 euro die ik de barman had gegeven!’

‘Het realiteitsgehalte was toen bijzonder hoog. Als twee honden vechten om een been... Ik was even te enthousiast.’

‘Maar... een drieling!?’

‘Wie droomt er niet van een drieling... twee drielingen.’

‘O, triootjes? En dan nog baancoueurs, potverdorie! Ik had gewoon verbale seks verwacht.’

‘Surprise, darling, surprise. Toch een stukje meer fun dan één op één hé. Maar je speelde er prima op in.’

‘Wauw, dat was echt de max.’

‘Vlotte treinreis gehad?’

‘Viel mee.’

‘En het bijzitterschap? Niet bang voor een boete?’

‘Een buitenlandse zakenreis valt makkelijk te bewijzen. Bewijskrachtige documenten in overvloed.’

‘Nou: een nummertje?’

‘Met al die wodka in je lijf, Pieter?’

‘Wie zegt dat de barman wodka schonk?’

‘O, dubbel spel? Die kerel moeten we morgenavond zeker nog een bezoekje brengen, om hem te danken voor zijn medewerking.’

‘Dat zal niet op de agenda ontbreken, Blonde Arendsoog. Kom hier met je tweeling. Of zie ik dubbel?’